

Sygn. akt VII Ka 678/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2020 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.)

Sędziowie: SO Dorota Lutostańska

SO Leszek Wojgienica

Protokolant: st. sekr. sądowy Marzena Wach

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie M. C.

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2020 r.

sprawy:

1/ W. K. (1) ur. (...) w A., syna M. i D. z domu Z.,

oskarżonego z art. 18§2 kk w zw. z art. 271§1 kk,

2/ S. S. (1) ur. (...) w W., syna A. i M. z domu G.,

oskarżonego z art. 271§1 kk,

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora,

od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 lipca 2020 r., sygn. akt (...)

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

FORMULARZ UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 678/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w O. z dnia 20 lipca 2020 r r. w sprawie (...)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)	

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść w polegający na niezasadnym, niczym nie popartym w zebranych materiale dowodowym twierdzeniu, że materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie nie pozwala na uznanie, iż W. K. (1) nakłonił S. D. (...) w O. do wystawienia dokumentu poświadczającego nieprawdę udziału w szkoleniu pozwalającym na anulowanie 6 punktów karnych uzyskanych za popełnienie wykroczeń drogowych, w sytuacji gdy właściwa analiza materiałów operacyjnych-treści rozmów pomiędzy w/w w oskarżonymi, dokumentów doręczonych do (...), informacji o odbywanych przez W. K. wcześniejszych szkoleniach w dniach 06.01.2007 r., 01.12.2007 r., 09.10.2010 r., 14.12.2013 r., 26.11.2016 r. i pewnego faktu, że w dniu szkolenia 26.11.2016 r. przebywał poza granicami kraju pozwala na właściwą ocenę kontekstu rozmów telefonicznych prowadzonych pomiędzy w/w i uznanie, że obaj oskarżeni dopuścili się przestępstw zarzuconych im w akcie oskarżenia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Odnosząc się do zarzutów zawartych w środku odwoławczym prokuratora zauważyć należy, że analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji prawidłowo zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o braku zawinienia oskarżonych. Stąd też odnosząc się do podnoszonych przez skarżącego zarzutów należy stwierdzić, że są one chybione. Zauważyć trzeba, że podnosząc tego rodzaju zarzuty skarżący faktycznie polemizuje z ustaleniami Sądu I instancji. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku faktycznie wynikają powody uniewinniającego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy podziela przedstawioną tam argumentację co do tego, że nie było podstaw aby uznać oskarżonych za winnych popełnienia zarzucanych im czynów. Co istotne apelacja faktycznie nie wskazuje na takie okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które faktycznie zawiera odpowiedzi na zarzuty kierowane przeciwko rozstrzygnięciu i należy jedynie zaakcentować niektóre elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska skarżącego.</p> <p><i>W tym miejscu podkreślenia wymaga jednakże przede wszystkim to, że w istocie w</i></p>	

sprawie brak jest dowodów, które świadczyłyby o zawinieniu obu oskarżonych. W szczególności takimi dowodami nie mogą być materiały uzyskane z podsłuchów. Wskazać należy, że sam oskarżyciel publiczny w uzasadnieniu aktu oskarżenia stwierdził, że materiały, które stanowić miały podstawę zarzutów stawianych oskarżonym uzyskano w ramach prowadzonego przez funkcjonariuszy (...) (pod nadzorem prokuratora) postępowania między innymi w sprawie przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy publicznych. Tymczasem W. K. przedstawiono zarzut z art.18§2 kk w zw. z art.271§1 kk a S. S. z art.271§1 kk. Te zaś przepisy nie zostały ujęte w „katalogu” z art. 17.1 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym zgodnie, z którym „przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych, podejmowanych przez (...) w celu rozpoznawania, zapobiegania i wykrywania przestępstw, a także uzyskania i utrwalenia dowodów przestępstw: 1) określonych w art. 228-231, art. 250a, art. 258, art. 286, art. 296-297, art. 299, art. 305, art. 310 § 1, 2 i 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny”. Z powyższego bezspornie wynika, że art.271 kk nie jest tam wskazany. Tymczasem z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, w szczególności z uchwały siedmiu sędziów Sadu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r. w sprawie I KZP 4/18 wynika, że „Użyte w art. 168b k.p.k. sformułowanie „innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego innego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej” obejmuje

swoim zakresem wyłącznie te przestępstwa, co do których sąd może wyrazić zgodę na zarządzenie kontroli operacyjnej, w tym te, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2017 r., poz. 2067 t. j. ze zm.)”. Wprawdzie powyższa uchwała nie zapadła co do przepisów ustawy o CBA jednakże nie może budzić żadnych wątpliwości, że argumentacja w zakresie możliwości zastosowania art.168 b kpk jest tożsama także w zakresie art.17 ust 1 przedmiotowej ustawy, która miała zastosowanie w niniejszym postępowaniu. **W konsekwencji dowody w postaci materiałów z kontroli operacyjnej wymienione w akcie oskarżenia jak na k.709 nie powinny być wykorzystywane w ramach oceny zachowania oskarżonych pod kątem popełnienia zarzucanych im czynów.**

Natomiast hipotetycznie zakładając, że powyższe „dowody” podlegałyby ocenie, to także i one w żadnym wypadku nie mogłyby wskazywać na zawinienie S. S. i W. K. w zakresie stawianych im zarzutów. Trafnie bowiem Sąd I instancji wskazał, że zgromadzony materiał dowodowy nie daje podstaw do wydania wyroku skazującego wobec oskarżonych W. K. (1) i S. S. (1). Zarejestrowane rozmowy telefoniczne wymienionych są informacjami niepełnymi, niejasnymi, wieloznacznymi i trudno na ich podstawie ustalić, czego dotyczą. Nie jest w żadnym wypadku dopuszczalne wypełnianie ich treściami, którymi w nich nie ma. Z zarejestrowanych rozmów z okresu wrzesień-październik 2016 r., między innymi wynika, że W.

K. u S. S. zasięgał informacji na temat kursu redukującego punkty i to tylko w czasie przed 11 listopada 2016 r., kiedy to utracił prawo do zredukowania liczby punktów poprzez udział w szkoleniu; w 19 listopada 2016 r. W. K. wyjechał z Polski zaś kartę zgłoszenia złożono w dniu 25 listopada 2016 r. i w tym samym dniu dokonano opłaty. Nagrane rozmowy potwierdzają, że W. K. kontaktował się z S. S., aby uzyskać informacje co do niezbędnych formalności dotyczących uczestnictwa w szkoleniu redukującym punkty karne. S. S. jako dyrektor (...) był nie tylko specjalistą w tej dziedzinie ale również pozostawał z W. K. w zażyłych stosunkach a tym samym był dla niego łatwo dostępnym źródłem informacji. Wprawdzie W. K. nieszczerze podawał, że szkolenie rzekomo odbyć mieli jego pracownicy (z innych rozmów zarejestrowanych wynika, że to W. K. (1) chciał udać się we wrześniu na taki kurs). Jednakże z tej rozmowy z dnia 21 września 2016 r. nie można w żaden sposób wysnuć wniosku, że miało mieć miejsce porozumienie pomiędzy oskarżonymi odnośnie poświadczenia nieprawdy w przedmiotowym zaświadczeniu o odbyciu kursu redukującego punkty karne. Zasadnie Sąd I instancji zauważył, że prowadzący szkolenie: M. Z. (1) i P. G. (1) wprost i jednoznacznie podali, że nie byli przez S. S. proszeni o potwierdzenie obecności W. K. (1) na kursie, przy czym M. Z. zeznała, że mogła omyłkowo zaznaczyć obecność oskarżonego W. K. na liście. Podobnie podał przesłuchany dopiero na rozprawie przez sąd P. G.. Brak jest natomiast jakiegokolwiek dowodu na to, że to oskarżony S. S. wprowadził wymienionych prowadzących szkolenie w błąd

oraz w tym zakresie działał w porozumieniu z drugim oskarżonym. Wskazani świadkowie podali, iż oskarżony nie kontaktował się z nimi i nie wpływał na nich, by potwierdzili obecność na szkoleniu W. K. (1) a także zeznali, iż komplet dokumentów, w tym listę obecności otrzymali od pracownika sekretariatu i jej go oddali; nie mieli żadnego kontaktu z oskarżonym. Powyższe i potwierdza wyjaśnienia oskarżonego S. S., że nie miał on wiedzy o tym, że W. K. faktycznie nie był obecny na szkoleniu w dniu 26 listopada 2016 r. W pełni prawidłowo Sąd Rejonowy zauważył, że te dowody w postaci materiałów z podsłuchów nie tylko nie wskazują „na istnienie porozumienia między oskarżonymi, ale choćby na czas popełnienia przestępstwa przez W. K. (1) ustalony na listopad 2016 r. Ani we wskazanym miesiącu, ani w żadnym innym nie zarejestrowano rozmowy, która mogłaby choć uprawdopodobnić, że W. K. (1) nakłonił S. S. (1) do poświadczenia nieprawdy i to właśnie w miesiącu listopadzie 2016 r.” – k. 788 odw. Zasadnie także przyjęto, że jeśli chodzi o S. S., uzyskane dane dotyczące sposobu działania (...) wskazują, że jeśli chodzi o samą czynność podpisania zaświadczenia przez wymienionego oskarżonego możliwa była pomyłka polegająca na mechanicznym podpisaniu przedłożonego dokumentu a sam oskarżyciel publiczny nie przedstawił dowodów na umyślne działanie w tym zakresie oskarżonego w zakresie celowego poświadczenia nieprawdy na zaświadczeniu. S. S. nie miał w istocie podstaw aby zakwestionować podpisy osób prowadzących kurs redukujący punkty a brak jest dowodów na to, że miał wiedzę co

do pobytu w tym czasie W. K. za granicą. Zatem nawet przedstawione „ułamne” dowody wskazują w istocie na brak zamiaru S. S. (1) co do popełnienia przestępstwa poświadczenia nieprawdy. W pełni trafnie także podkreślono że „nie jest rolą sądu ustalanie, czy potwierdzenie przez prowadzących szkolenie obecności W. K. (1) na szkoleniu w dniu 26 listopada 2016 r. było pomyłką, czy też zostali oni wprowadzeni w błąd”. Pomimo zatem tego, iż nie ustalono w jaki sposób złożono kartę zgłoszenia oraz kto uiścił opłatę a także czy na szkoleniu był mężczyzna podający się za W. K. (1), to Sąd I instancji w żadnym wypadku nie był zobowiązany do czynienia w tym zakresie czynności dowodowych, albowiem ich wynik nie miałby żadnego wpływu na zarzut postawiony temu oskarżonemu w niniejszej sprawie.

W konsekwencji Sąd Rejonowy zasadnie uznał wyjaśnienia oskarżonego S. S. za rzetelne. W świetle przeprowadzonych dowodów wymieniony oskarżony wiarygodnie zaprzeczył aby miał być namawiany do poświadczenia nieprawdy przez W. K. oraz zasadnie wskazał, że uzyskanie zaświadczenia w ówczesnej sytuacji tego oskarżonego nie miało sensu albowiem w tej sytuacji w listopadzie 2016 r. jak to przyjmuje akt oskarżenia nie była możliwa redukcja punktów karnych. Nawet jeżeli w dacie składania podpisu przez S. S. na przedmiotowym zaświadczeniu podejmował on, jak to wskazuje apelujący, mniej decyzji, to brak nadal jest dowodów na to, że swoim podpisem świadomie poświadczył nieprawdę. S. S. faktycznie nie miał fizycznej możliwości weryfikowania

każdej z decyzji przed złożeniem podpisu albowiem otrzymywał jedynie dokumenty finalne w postaci list obecności oraz plik zaświadczeń do podpisania.

Także prawidłowa jest ocena Sądu Rejonowego co do uznania wyjaśnień W. K. za wiarygodne tak w zakresie wskazywania na znajomość między oskarżonymi jak i na brak porozumienia między nim a S. S. (1) co do wystawienia poświadczającego nieprawdę zaświadczenia stanowiącego podstawę do anulowania punktów karnych. Jego relacja koresponduje z wyjaśnieniami S, S. a brak jest dowodów, który podważałby prawdziwość jego twierdzeń.

Wniosek

o uchylenie powyższego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy II Wydział Karny w O.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie jest trafny. Apelacja faktycznie nie zawiera takiej argumentacji, która mogłaby skutecznie podważyć uniewinniający oskarżonych wyrok. Wprawdzie akta sprawy mają 5 tomów, to w zdecydowanej większości zgromadzone materiały nie dotyczą stawianych oskarżonym zarzutów. Przede wszystkim zaś materiały operacyjne nie mogły

stanowić dowodów obciążających W. K. i S. S. tak z powodów formalnych jak i z przyczyn zawartych w uzasadnieniu Sądu I instancji

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w O.z dnia 20 lipca 2020 r r. w sprawie (...).	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak jest jakichkolwiek podstaw aby zakwestionować trafność zapadłego orzeczenia .	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II	Na podstawie art.636§1 kpk koszty procesu za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.
----	--

7. PODPIS

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w O.z dnia 20 lipca 2020 r. w sprawie (...)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana